

פטיה המרופט

מתוך: אגדות עם בולגריות

אצל אישה זקנה עניה אחת חי תרנגול לוחמני, כזה שתמיד חיפש להתקוטט. ובקרבות שלו מרטו לו מרבית נוצות מזנבו. לכן גם קראו לו בעת זקנה "פטיה המרופט".

פעם אחד התחילה הזקנה להכין בצק לעוגה, ופטיה המרופט הסתובב סביבה. הסתובב, הסתובב ונקר בבצק. הזקנה גירשה אותו במערוך.

פטיה המרופט התרגז

מאוד, החליט לתבוע אותה והלך לחפש שופט.

הלך, הלך בדרך וממולו בא שועל. "לאן אתה הולך, פטיה המרופט?" שאל השועל.

"אני הולך לתבוע את הזקנה שלי למשפט. היא נתנה לי מכה בראש במערוך שלה." אומר השועל:

"קח אותי אתך. אהיה לך לעד." עונה התרנגול:

"לא, לא נחוץ, שועל. זו דרך ארוכה, עוד תתעייף."

והשועל בשלו:

"נלך ביחד, אל תדאג, אני רגיל ללכת רחוק." הלכו ביחד. הלכו והלכו ופתאום אומר השועל: "חכה פטיה המרופט! התעייפתי. עכשיו אוכל אתך וזה יוסיף לי כוח!"

התרנגול פתח את זנבו, הניף כנפיים ועף לגובה. השועל לא השיג אותו. הוא קפץ, קפץ, אך לשווא. רק התעייף יותר ונשכב על הדרך לנוח.

התרנגול הלך לבדו. הלך, הלך ומולו בא זאב. "לאן אתה הולך, פטיה המרופט?" "אל תשאל, ידידי זאב. אני כועס מאוד. הזקנה שלי הכינה בצק לעוגה. אני ניקרתי בו קצת והיא הכתה במערוך בראשי. עכשיו אני הולך להתלונן עליה בבית משפט." "אלך אתך!" אומר הזאב "הדרך ארוכה לפניך, אתה עוד עלול לבוא בצרות. אלך לידך, אשמור עליך."

"לא, ידידי זאב, אל תדאג לי" נאנח פטיה המרופט "עוד רחוק לבית המשפט. תתעייף." "אל תפחד, תרנגול! זאבים חזקים. לא

מתעייפים" אמר הזאב והלך אחרי התרנגול.
הלכו, הלכו והגיעו ליער. אומר הזאב:
"עצור תרנגול! עכשיו אוכל אתך!"
והתרנגול פתח זנב, הניף כנפיים,
קפץ-התעופף, התעופף-קפץ. ברח מהזאב.
הזאב רץ-קפץ, קפץ-רץ לא השיג את התרנגול,
התעייף, נפל על הדרך. ופטיה המרופט הלך
הלאה.
הכל התנהל כפי שצריך, ופתאום הופ! דובה
הולכת מולו.
"לאן אתה, פטיה המרופט?"
"אני הולך להתלונן על הזקנה שלי. אין צדק
בעולם, ניקרתי היום בבצק לעוגה והזקנה
הכתה לי בראש עם מערוך."
"אלך אתך, כדי שלא ירמו אותך!" אמרה
הדובה.

"אנא דובה, אל תלכי. דרך ארוכה, את זקנה,
תתעייפי."
"ה-ה! כך אתה חושב עלי!" צחקה הדובה
"אמנם אני זקנה אבל עוד חזקה. לא אתעייף!"
הלכו ביחד.
השמש מחממת. הדובה לא זריזה, נסחבת
אחרי התרנגול. הלכו, הלכו והשרב חמם את
הדובה. היא אומרת:
"תעמוד רגע, פטיה המרופט! עכשיו אוכל
אתך!"
והתרנגול הניף כנפיים, פתח זנב ועלה לאוויר.
הדובה קפצה, רצתה לתפוס אותו, מעדה
ונפלה. התרנגול ברח.
הלך הלאה. הגיע לנחל. התכופף כדי לשתות
מים והנחל אומר לו:
"תרנגול חביב. שתית את המים שלי. עכשיו

השועל מהיער. אותו השועל שהלך אחרי
התרנגול. השועל הסתובב סביב הלול, מצא
סדק וניכנס. ובלול עשה את
מה שעושה כל שועל בלול,
טרף את כל התרנגולות, לא
השאיר אף אחת.

באו בבוקר משרתי הצאר
וראו - אין אף תרנגולת ורק
התרנגול מתהלך בלול כמו
בעל הבית.

סיפרו לצאר. והצאר אומר:
"תבעירו אש בתנור ותצלו
את התרנגול המרופט!"

משרתי הצאר הבעירו אש

גדולה בתנור וזרקו את התרנגול לתוכו. אך

הדבר לא צלח! הנחל שעדיין זרם אחרי

אני כל הזמן אהיה אתך!"
"אוי נחל, אני הולך לבית משפט" עונה לו
התרנגול "הזקנה הרביצה לי במערוך ואני
הולך להתלונן."
הנחל אפילו לא הבין מה אמר לו התרנגול,
ובכל זאת יצא מהאפיק שלו וזרם אחריו.
הלכו כך והלכו, התחילו לעלות על הר. לנחל
קשה היה לעלות למעלה ואמר:
"תעצור, תרנגול. אטביע אתך!"
התרנגול פתח את זנבו, הניף כנפיים והתעופף
עד פסגת ההר. ומשם ראה בתים וארמון של
הצאר. הלך וניכנס לחצר.
הצאר ראה אותו ואומר למשרתים שלו:
"מה עושה תרנגול מרופט כזה בחצר שלי?
תפסו אותו ותכניסו ללול."
שמו את פטיה המרופט בלול. ובערב בא

התרנגול הצליח בסוף לטפס על ההר ומשם
כבר זרם ישר אל התנור וכיבה את האש.
מסרו לצאר מה שקרה.
והצאר אומר:
"תעצרו אותו באורווה. בלילה הסוסים ידרכו
אותו למוות."
הכניסו את התרנגול לאורווה. ובלילה הגיע
לשם הזאב שהלך עדיין אחרי פטיה המרופט.
הסוסים הרגישו בזאב, נבהלו, ברחו מהאורווה
והתפזרו בשדות. משרתי הצאר מצאו בבוקר
את האורווה ריקה, ורק התרנגול נשאר שם.
"תביאו אותו למכוורת" ציווה הצאר למשרתים
"שהדבורים יעקצו אותו למוות!"
המשרתים תפסו את התרנגול, הביאו למכוורת
וסגרו אותו בכוורת. ובלילה באה למכוורת
הדובה, שהלכה אחרי פטיה המרופט.

הדובה אוהבת דבש מעל הכל. היא שברה את כל הכוורות, אכלה דבש לשובע וברחה. באו משרתי הצאר ורואים - כל המכוורת הרוסה, והתרנגול חי ובריא.

תפסו את פטיה המרופט והכניסו למרתפי האוצר של הצאר. החליטו לכלוא אותו שם עד שימות מרעב. והתרנגול הרעב התחיל לנקר את מטבעות הזהב. נוקר ובולע ורק מביט לצדדים. בלע ערמה של מטבעות זהב ומצא פתח קטן, לא גדול מכף היד. זחל דרך הפתח הזה, יצא החוצה, פתח את זנבו, הניף את כנפיו וברח כמה שיותר רחוק מארמון הצאר. הוא עף מעל ההרים, רץ דרך העמקים ומיהר לחזור הביתה. הספיקו לו כבר הצרות. ראה מרחוק את הזקנה וקרא:

"קו-קו-רי-קו, סבתאא, קחי מערוך, תני לי

מכה בראש, שלא ארצה יותר ללכת מהבית, להתלונן."

"הנה השובב, הצעקן" חשבה הזקנה. לקחה מערוך ונתנה לו מכה קלה בראש.

ומהמכה התרנגול הקיא את כל מטבעות הזהב. הזקנה ראתה את הזהב, הופתעה אבל שמחה. הביאה לתרנגול עוגה גדולה, כבדה אותו.

והתרנגול מרוצה שחזר הביתה, מתהלך בחצר, מנקר בעוגה.

ומאז הפסיק פטיה המרופט להתקוטט. התחיל לחיות עם כולם בשקט ובשלום.